

Chương 5

Xuất Gia Nhân có đôi mắt sáng trong như tuyết cùng hàng răng trắng tấp, bộ lông màu bạc của nó sau khi được Triệu Lập Đông chải chuốt thì càng thêm trơn bóng xinh đẹp.

Nó là một con chồn tuyết rất xinh đẹp, hay tò mò và rất thích giở trò.

Mỗi ngày nàng đều dành khá nhiều thời gian chơi với nó, vô cùng rõ ràng nó cũng thích nàng làm bạn. Nhưng lâu ngày rồi nó thích đi khắp nơi thám hiểm, khiến cả người nhếch nhác không tả được, rồi lại trở về thoải mái hưởng thụ nàng chăm sóc.

Nàng vốn cực kỳ chán ghét nó, dù sao cũng là nó hại nàng phải chịu một cái danh tiếng xấu.

Mà nó còn là sủng vật của Trình Mặc, đương nhiên là nàng sẽ hận óc cập ô¹ rồi.

Nhưng ở với nhau rồi thì nàng thật sự không có cách nào chán ghét Xuất Gia Nhân luôn bên cạnh làm nũng được.

Mà nàng một điểm khiến nàng càng không thể ghét nó nó thật sự rất sành ăn, thế nhưng biết bánh nàng làm ngon thế nào nên mới lấy trộm lần này đến lần khác như vậy.

Nó cổ vũ nàng như vậy, nàng đâu thể không biết xấu hổ chán ghét nó chứ?

Trong phòng cho hạ nhân nghỉ ngơi, Phương Xảo Nhi nhẹ nhàng đi tới nhìn xung quanh một chút, phát hiện mọi người đều đang nghỉ ngơi hoặc nói chuyện phiếm, chỉ có mỗi Triệu Lập Đông quay lưng với mọi người, hai tay không ngừng chuyển động, không biết đang bận rộn làm cái gì.

“Đông Đông? Người đang làm gì đó?” Nàng chụp vai Triệu Lập Đông, thiếu chút nữa dọa nàng nhảy dựng lên.

“Không có gì cả!” Trên đùi Triệu Lập Đông là một cái gì châm tuyến, tay chân đang luống cuống nhét gì đó vào trong giỏ dưới tấm vải dẹt.

“Không có việc gì mà lại chột dạ như vậy?” Phương Xảo Nhi ngồi xuống, vẻ mặt không tin tưởng.

“Ta đang giúp Xuất Gia Nhân cất chút vải.” Triệu Lập Đông vừa nghĩ đến liền thấy bản thân vô cùng đáng thương, “Đến con chuột đáng ghét kia cũng bắt nạt ta. Nếu ta không giúp lót chuồng giúp nó mỗi ngày thì nó sẽ không chịu đi ngủ, người nói có tức hay không đây.”

Vốn nàng vẫn không hiểu được, vì sao Xuất Gia Nhân cứ đi tới đi lui đầy kiêu ngạo trước mặt nàng, nhất định không chịu chui vào chiếc giường Trình Mặc đã chuẩn bị tốt cho nó mà nghỉ ngơi?

Nó còn không chịu lăn vào ngủ, nàng con người đáng thương này cũng không thể về nhà nghỉ ngơi được.

Sau đó Trình Mặc từ bi nói cho nàng vài mẹo chăm sóc Xuất Gia Nhân và sở thích của nó, nàng vốn có chút cảm kích, thấy hắn cũng không phải người xấu xa như kia!

Nhưng lúc này hắn lại ném một câu, “Ồ, làm cũng không tệ lắm, người cũng không ngu ngốc như mọi người nói!” Lại chuyện trước kia.

Nàng nên sớm biết hắn miệng chó không mọc được ngà voi!

Nếu một ngày hắn không nói lời nào có gai, lúc đó nàng mới cảm giác trời đất đổi màu mắt rồi.

“Không tệ đâu.” Phương Xảo Nhi nói: “Chẳng qua chỉ chăm sóc Xuất Gia Nhân mà thôi, chuyện này thực sự rất nhẹ nhàng.”

“Đúng vậy đấy.” Triệu Lập Đông tức giận nói: “Các người hâm mộ đến chết đúng không?”

Từ đầu là Trình Mặc muốn si nhục nàng nên mới ném Xuất Gia Nhân cho nàng, ý nói nàng không cả có tư cách làm người hầu.

Một thiếu nữ khác nghe thấy các nàng nói chuyện liền tiếp lời: “Nào có, công việc của Phân Phương mới khiến người khác hâm mộ chứ.”

Phân Phương đỏ mặt, “Tại sao lại kéo cả ta vào rồi?”

Nàng là một thiếu nữ so với nam nhân còn cao hơn, hơn nữa còn vô cùng to lớn mạnh mẽ, nhìn kỹ trên môi nàng dường như còn có râu dài nữa.

Bây, tám cô thiếu nữ nghe vậy liền cười khanh khách, thấy Triệu Lập Đông không hiểu chuyện gì xảy ra hỏi “Các nàng làm sao vậy?”

“Các nàng ấy hâm mộ đấy.” Phương Xảo Nhi ám muội nói: “Mỗi ngày Phân Phương đều giúp Trình thiếu gia tắm rửa đấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, có lẽ nàng đã nhìn thấy hết rồi, hì hì.”

“Đáng ghét, mới không có chuyện đó.” Phân Phương xấu hổ đẩy người thiếu nữ bên cạnh, sức mạnh lớn của nàng đẩy như vậy liền thấy bảy, tám cô thiếu nữ ngã thành một hàng, cùng nhau cười ha ha.

“Ta cái gì cũng không thấy.” Phân Phương lớn tiếng tuyên bố, “Ta chỉ giúp Trình thiếu gia bước vào thùng tắm, chuyện khác đều không có.”

“Sao có thể chứ, người nào tắm rửa mà không cởi quần áo?” Triệu Lập Đông nhin không được buồn cười, “Ngươi nhất định là đã thấy, xấu hổ không dám nhận.”

“Thật sự không có mà!” Tiếng cười của mọi người khiến gương mặt bánh nướng của nàng càng đỏ, “Tuy Trình thiếu gia ăn nói có chút xấu tính nhưng lại là người rất tốt. Ngài sẽ không cởi quần áo trước mặt cô nương chưa xuất giá, vì sẽ rất không hợp lễ nghi.”

“Người rất tốt?” Triệu Lập Đông đặt tay lên trán nàng, “Ta thấy ngươi tám phần là sốt rồi, tên thái giám chết bầm kia sao có thể là người tốt?”

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, mọi người đều mở to mắt nhìn nàng đầy chỉ trích, giống như nàng vừa nói sai điều gì đó.

“Thực sự Trình thiếu gia vốn là người vô cùng tốt mà.”

“Tuy miệng có chút tàn nhẫn nhưng cũng chưa từng thấy ngài ấy bắt nạt ai qua!”

“Đúng vậy, cho lương bổng rất hào phóng, cũng không khó để mọi người, mẹ ta đều nói ta có phúc khí mới có thể đến nơi này làm giúp việc ngắn hạn.”

“Hi vọng Trình thiếu gia cùng Phong thiếu gia có thể ở lại lâu một chút.”

Nữ giúp việc líu ríu nói, “Nam nhân trong trán của chúng ta, đều không đẹp mắt bằng Trình thiếu gia cùng Phong thiếu gia.”

“Đúng rồi, càng nhìn càng khiến người thích mà.”

“Này này này, bọn họ là thái giám đấy.” Về mặt Triệu Lập Đông khinh bỉ cắt ngang ảo tưởng tuyệt đẹp của các nàng, “Sớm thu lại mấy cái ảo tưởng phi thực tế đó của các ngươi đi.” Nàng lắc lắc đầu ngón tay, “Hắn cũng không phải nam nhân.”

Nàng nói xong nhìn mọi người xung quanh, thấy ai cũng lặng im không tiếng động còn tưởng các nàng không hiểu, còn bỏ thêm câu, “Các chức năng không có đầy đủ đâu, các ngươi hẳn vẫn chưa hiểu lắm, có cần ta nói lại về vấn đề đó không?”

Nói xong, mọi người bỗng dùng ánh mắt ám muội nhìn nàng, “À ừm, Đông Đông, ngươi thực đen tối nha, không biết nghĩ đến chỗ nào rồi.”

“Ta? Đen tối?” Triệu Lập Đông vươn tay chỉ vào mũi mình, về mặt vô tội nói.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ đứng ở góc độ thường thức mà hầu hạ thiếu gia thôi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến khả năng của bọn họ.”

Đến ngay cả Phương Xảo Nhi cũng cười nhạo nàng “Trái lại người mới đề ý Trình thiếu gia có phải nam nhân hay không đó! Lo lắng đến khả năng nam tính của ngài như vậy, sao người không đi hỏi rõ ràng đi?”

Triệu Lập Đông thoáng chốc đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói: “Các người cả đám nha đầu thối này, đánh chết các người giờ.”

Vì vậy các thiếu nữ cười ha ha đuổi nhau trong phòng, tiếng cười náo nhiệt do vói gió xuân còn say đắm hơn, truyền ra ngoài rất xa.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, chiếu xuống đất vài vệt nắng.

Sự yên lạnh vào chiều ở chỗ này, Trình Mặc ngồi trên ghế, trên đùi là một quyển sách, vẻ mặt nhàn nhã hưởng thụ vui vẻ khi ở một mình.

Hắn luôn luôn thích ở một mình, bởi vì hắn cảm thấy giao tiếp với người khác rất phiền toái, tính thiếu nhẫn nại luôn khiến hắn không thể giữ được lễ độ, thật sự là một chuyện tốn rất nhiều sức.

Hắn thật sự ghét việc không chế được cái miệng của mình, vốn dĩ với thân phận của hắn mà nói, giao tiếp lại là chuyện hắn không thể làm được.

Nhưng hiện giờ lại khác biệt, hắn bắt đầu cảm thấy từ khi đến trấn Hợp Hoan này dưỡng thương thì đây là một trong những quyết định tốt nhất hắn từng làm được trong những năm gần đây.

Bánh bao nhỏ hỉ nộ yêu ghét rõ ràng kia thật sự rất thú vị.

Nếu nàng không phản ứng quá như vậy, có lẽ hắn sẽ cảm thấy không thú vị mà tìm đối tượng khác.

Nàng thật sự rất lỗ mãng một cách đáng yêu.

Đơn thuần, ngây ngô nhưng lại vô cùng có cá tính.

Ngay tại lúc hắn nghĩ đến nàng thì âm thanh của nàng cũng được gió đưa đến.

“Không được chạy, đứng lại, người cái tên hòa thượng thối này nên xuống địa ngục đi.”

Triệu Lập Đông đang đuổi theo Xuất Gia Nhân, con chồn tuyết nghịch ngợm còn có chút xấu xa kia cứ chui tới chui lui cạnh chân nàng, hơn nữa chỗ nào cũng ngửi ngửi.

Nàng bắt vài lần nhưng nó đều nhanh như chớp trốn ngay trước tay nàng.

Nàng thật sự không rõ, bình thường Xuất Gia Nhân vô cùng ngoan ngoãn nhưng chỉ cần vừa nghe phải đi tắm rửa là liền trở nên xấu tính y hệt chủ tử của nó.

Luôn chạy phải để nàng đuổi theo, khiến nàng mệt đến hết hơi, khi về đến nhà thì cả người đau nhức rã rời.

Trình Mặc nhướn mày nhìn nàng.

Nàng vẫn mặc chiếc váy màu sẫm kia, vừa chạy đến liền thấy dính đầu bột mì trắng, còn có một chiếc tạp dề và một chiếc túi khá dọa người.

Một tổ hợp như vậy thực ra có chút xấu, nhưng kỳ quái chính là chúng ở trên người nàng lại hài hòa ngoài ý muốn.

Trình Mặc biết nàng vô cùng cố chấp, đối với bánh ngọt của mình lại có một sự cố chấp kỳ lạ.

Nhìn dáng vẻ của nàng cũng biết, nhất định là từ lúc trời chưa sáng nàng đã dậy làm bánh, đến giờ liền trèo qua đây chăm sóc Xuất Gia Nhân.

Hắn không tận mắt nhìn thấy nhưng hắn cũng biết, lấy cá tính này của nàng tuyệt đối sẽ là dạng đó.

Xuất Gia Nhân vọt đến trước mặt hắn, nhảy lên, chui vào trong lòng chủ nhân tìm chút che chở mà Triệu Lập Đông nếu không nhanh phanh lại thì thiếu chút nữa đã đâm vào rồi.

“Ngươi hôm nay vẫn đầy sức sống như mọi ngày nhỉ.”

Thân thiện trong lời nói của hắn suýt chút nữa khiến nàng nghẹn họng. Sao lại thế này, hôm nay hắn quên uống thuốc sao?

“Á... Mỗi ngày ta đều rất có tinh thần.”

“Vậy hắn là lượng công việc không đủ nhiều rồi.” Hắn có vẻ đăm chiêu nhìn mặt nàng dần dần chuyển đỏ, tay nắm chặt lại, “Chúng tỏ ngươi còn thời gian làm việc khác.”

Hắn biết nàng sắp tức giận.

Trình Mặc nhin không được bắt đầu suy nghĩ, cái miệng nhỏ nhắn không ngoan kia của nàng hẳn sẽ phun ra lời gì đó chống đối hắn, người nàng không nên đắc tội.

Ai biết nàng lại trừng mắt nhìn hắn, thật lâu sau mới nói một câu, “Hồi lỗi của ta với ngươi chỉ đủ để giúp ngươi chăm sóc Xuất Gia Nhân mà thôi.”

Bởi vì nàng không lấy tiền bạc, hắn liền nhất định phải tận dụng khiến nàng mệt chết sao?

“Thì ra áy náy của ngươi với ta lại ít như vậy.” Hắn kinh ngạc nói.

Triệu Lập Đông ngang nhiên trả lời, “Đó bởi vì ta là thánh mới có được.”

Áy náy?

Từ đầu nàng không làm sai chuyện gì, vì sao lại cảm thấy áy náy với hắn, tới cầu hắn tha thứ chứ?

Chuyện duy nhất nàng làm sai là vì sao lại không chuyển nhà ngay ngày đầu tiên hắn đến.

Cho nên hiện giờ nàng vô cùng, vô cùng hối hận.

“Thánh nhân? Ngươi sao?” Hắn lộ ra nụ cười mỉm, “Cái này thật mới mẻ.”

Chú thích:

1. Hận ốc cập ô: nghĩa là chán ghét một người thì bất luận cái gì xung quanh người đó đều thấy chán ghét.